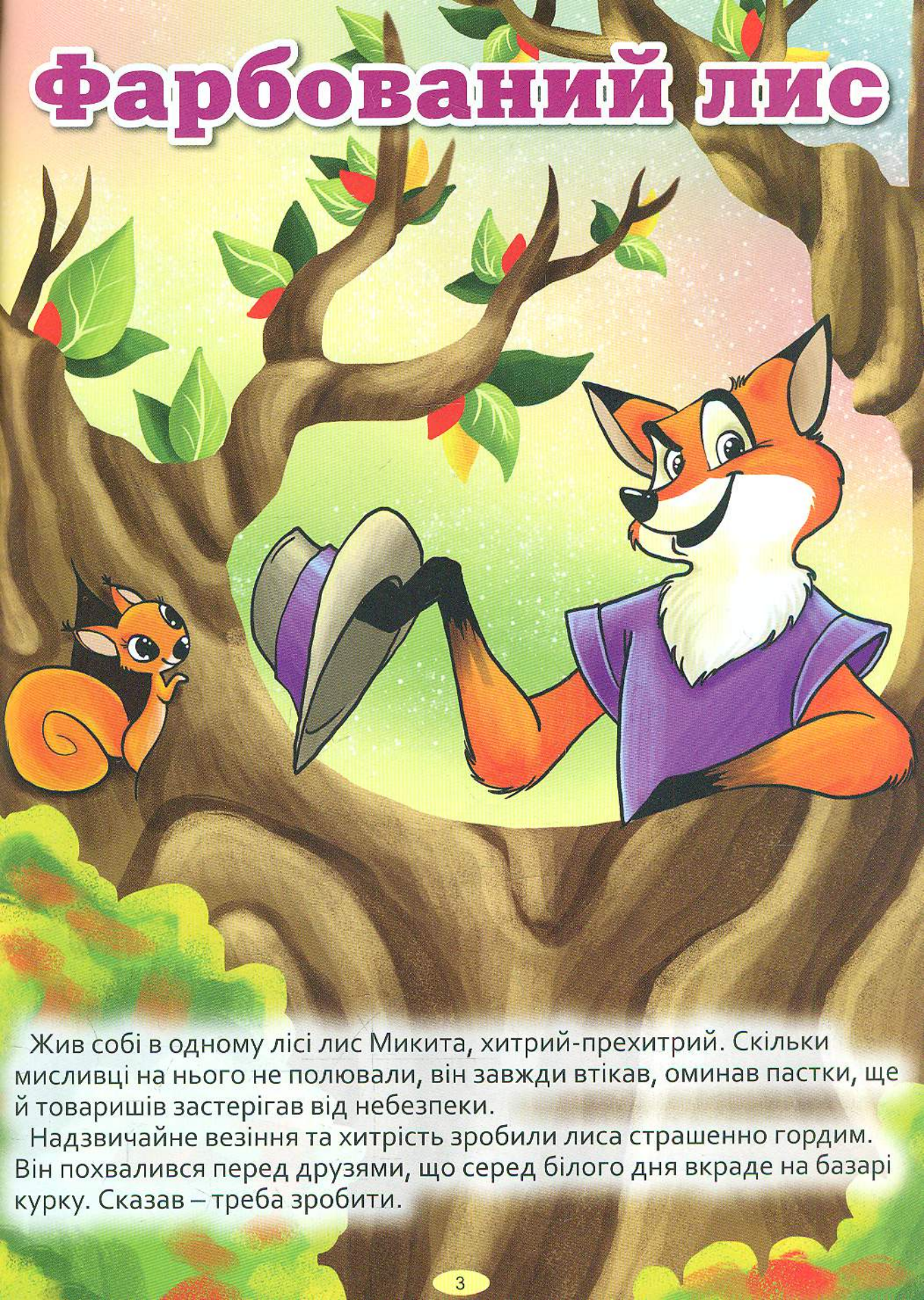

Фарбований лис

Жив собі в одному лісі лис Микита, хитрий-прехитрий. Скільки мисливці на нього не полювали, він завжди втік, оминав пастки, ще й товаришів застерігав від небезпеки.

Надзвичайне везіння та хитрість зробили лиса страшенно гордим. Він похвалився перед друзями, що серед білого дня вкраде на базарі курку. Сказав – треба зробити.

Непомітно пробрався
городами до середини
міста, але коли вискочив на
вулицю, то його почули пси
й кинулися до нього. Що
робити? Куди дітися? Лис
побачив одчинені ворота
й чкурнув туди. На подвір'ї
стояла діжа з фарбою. Йому
нічого не залишалось, як
пірнути в ту фарбу. Пси й
не здогадалися, бо від діжі
йшов такий неприємний
запах.

Отже, лис урятувався, але якою ціною! Як йому в такому вигляді з'явитися на вулиці? Довелося так аж до самого вечора сидіти, завмираючи від страху, що надійде господар-маляр.

Коли смеркло, Микита чимдуж чкурнув до лісу, ускочив у якусь нору та й заснув. Уранці прокинувся в доброму настрої, подумав, що зараз підхожий час для полювання, але, зиркнувши на себе, скрикнув і кинувся тікати з переляку. Та від себе ж не втечеш!

Став він якимсь дивним і страшним звіром, синім-синім, укритим чи лускою, чи їжаковими колючками, із хвостом, як довбня. Що лишень не пробував – обтріпатися, обкачатися, обдряпати фарбу – нічого не виходить!

Де не взявся вовчик-братик. Як побачив нечуваного синього звіра – аж завив з переляку й кинувся тікати. Звірі, що бачили вовчика в такому стані, здивувалися, стали розпитувати і, не добившись нічого, пішли в той бік, куди показував вовк. Побачили – і собі врозтіч. А лис Микита, бачачи, яке враження справив, подумав, що не так усе й погано.